

Pánium – Tizenegy Tizenegy

Tizenegy, tizenegy: Dániel és a Jelenések könyvének prófétai tanúságtétele

Jeff Pippenger

2025-08-09

Hosszú folyamat volt számomra, míg eljutottam a Pánium tanulmányozásának erre a pontjára, és az „Tizenegy, tizenegy” cím azt hivatott hangsúlyozni, hogy a Júda törzséből való Oroszlán mind Dániel könyvét, mind a Jelenések könyvét úgy rendezte el, hogy Isten népe elpecsételésének történetének belső és külső vonalait a tizenegyedik fejezetben és a tizenegyedik versben tárja elénk. Közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtt hangzik el a parancs a Jelenések könyvében foglalt prófécia felnyitására, amely le volt pecsételve addig az időig, amikor a Dániel és a Jelenések könyvében található tizenegy—tizenegy két vonala által ábrázolt belső és külső prófétikus történetek jelenvaló igazsággá váltak.

És monda nékem: Ne pecsételd le e könyv prófétálásának beszédeit, mert az idő közel van. Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, szenteltessék meg ezután is. Jelenések 22:10, 11.

„Az idő közel van” közvetlenül a kegyelmi idő lezárulása előtt, és „az idő közel van” akkor, amikor a „Jézus Krisztus kijelentése” felnyitattik.

Jézus Krisztus kijelentése, amelyet az Isten adott néki, hogy megmutassa szolgálóinak azokat, amiknek hamar meg kell lenniük; és elküldvén azt, kijelentette az ő angyala által az ő szolgálójának, Jánosnak: aki bizonyosságot tett az Isten beszédéről, Jézus Krisztus bizonyoságtételéről, és mindarról, amit látott. Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, amelyek meg vannak írva abban: mert az idő közel van. Jelenések 1:1–3.

Amikor Júda törzsének Oroszlánja feltöri „Jézus Krisztus kijelentésének” pecsétjét, amint azt a 2023 júliusában érkezett Éjféli Kiáltás üzenetének megjelenése óta teszi, e pecsétfeltörés magában foglalja annak kijelentését is, hogy Ő „Palmoni”, a Csodálatos Számláló, vagy a Titkok Számlálója. Ezen igazság elfogadásának elmulasztása annyi, mint elbukni azt a próbatételt, amely megpecsételi a száznegyvennégyezeret.

Én ugyan vízzel keresztellek titeket megtérésre; de aki utánam jön, hatalmasabb nálamnál, akinek saruját hordozni sem vagyok méltó: ő Szentlélekkel és tűzzel keresztel majd meg titeket; kezében szórólapátja van, és teljesen megtisztítja szérűjét, búzáját pedig csűrbe gyűjti; a polyvát azonban megolthatatlan tűzzel égeti meg. Máté 3:11, 12.

„Hogy e tisztító folyamat pontosan milyen hamar kezdődik el, azt nem mondhatom meg, de nem fog sokáig késlekedni. Az, akinek kezében van a szórólapátja, megtisztítja templomát erkölcsi szennyezettségétől. Teljesen megtisztítja szérűjét.” Testimonies to Ministers, 372, 373.

Azok a prófétai vonalak, amelyek a pecsételések idejét prófétai megpróbáltatási folyamatként azonosítják, több mint bőségesek. Világos, hogy a megpróbáltatás folyamata a tanuló rátermettségén és azon képességén alapul, hogy Isten prófétai Igéjének tanulmányozásában a helyes vagy helytelen módszertant alkalmazza. Ezt az igazságot az ihletett feljegyzés szintén bőségesen tárja elénk.

E négy ifjúnak pedig Isten adott tudományt és jártasságot mindenféle írásban és bölcsességben; Dániel pedig értett minden látomáshoz és álomhoz. És azoknak a napoknak végén, amelyekről a király azt mondta, hogy vezessék őket elébe, a főudvarmester bevitte őket Nabukodonozor elé. És a király beszélgetett velük; és mindnyájuk között nem találtatott senki Dánielhez, Hananjához, Misáelhez és Azarjához fogható; ezért a király előtt álltak. És minden bölcsességre és értelemre tartozó dologban, amely felől a király kérdezte őket, tízszerre jobbaknak találta őket országa minden mágusánál és csillagjósánál. Dániel 1:17–20.

A prófétai értelmezés egyik elsőrendű szabálya az, hogy az igazság két tanú bizonyosságtételére alapíttatik, és akik nem bíznak ezzel az alapelvvel kapcsolatban, kudarcra ítélik magukat. A lepecsételések idején zajló próbára teteli folyamat egyik eleme magában foglalja annak a belső és külső történetek közötti kapcsolatnak a felismerését, amelyet Dániel és János a tizenegyedik fejezetben és a tizenegyedik versben ábrázol.

„A Jelenések könyve lezárt könyv, de ugyanakkor megnyitott könyv is. Csodálatos eseményeket jegyez fel, amelyek a föld történelmének utolsó napjaiban fognak bekövetkezni. E könyv tanításai határozottak, nem misztikusak és nem érthetetlenek. Benne ugyanaz a prófétai vonal kerül elő, mint Dániel könyvében. Némely próféciaikat Isten megismételt, ezzel is megmutatva, hogy jelentőséget kell tulajdonítani nekik. Az Úr nem ismételt meg olyan dolgokat, amelyeknek nincs nagy jelentőségük.” Manuscript Releases, 9. kötet, 8.

Dániel és a Jelenések könyve két tanút képvisel, és a száznegyvennégyezer a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében szintén két tanúként van ábrázolva. A fejezet tizenegyedik versében a két tanú, akiket Illés és Mózes képvisel, feltámad, amint azt jelképesen mutatja mind János a forró olajban, mind Dániel az oroszlánveremben. A száznegyvennégyezer Dániel és János által is képviselve van, valamint Illés és Mózes által is. Ahhoz, hogy valaki sikerrel vegye azt a próbatételi folyamatot, amely a száznegyvennégyezret létrehozza, a tanulónak meg kell értenie, hogy az igazság két tanú által állapíttatik meg, továbbá hogy Dániel és a Jelenések könyve két tanút képvisel, és hogy a száznegyvennégyezret jelképesen Illés és Mózes, valamint Dániel és János által is előre ábrázolták.

Ezek az igazságok csupán rövid ízelítőt adnak azokból a prófétai igazságokból, amelyek a Dániel könyvében és a Jelenések könyvében egyaránt az „tizenegy, tizenegy” által jelképezett belső és külső történelemhez kapcsolódnak. Krisztus, mint Palmoni, vezette a két szakasz egymáshoz igazítását, továbbá azt is, hogy a tizenegy meg a tizenegy huszonkettőt ad, amely viszont a kétszázhusznak a tizede vagy tizedrésze, s ez az istenség és az emberi természet egyesülésének jelképe. Palmoni több mint két tanúbizonyosság alapján állapította meg, hogy a „kétszázhusz” az istenség és az emberi természet egyesülését jelképezi, ami viszont Krisztus megtestesülésének leírása, amikor magára vette a bukott testet. Ezzel példát állított az emberiség elé arra nézve, hogy

ha készek az evangélium követelményeinek eleget tenni, Krisztus kész az Ő istenségét a mi emberi természetünkkel egyesíteni. Az istenség és az emberi természet ezért két tanú.

A „Jézus Krisztus kinyilatkoztatása”, amely közvetlenül a kegyelmi idő lezárulása előtt tárult fel, magában foglalja azt is, hogy Jézus Isten „Igéje”.

Kezdetben vala az Ige, és az Ige Istennél vala, és Isten vala az Ige. Ez kezdetben Istennél vala. Minden őáltala lett; és nála nélkül semmi sem lett, ami lett. Őbenne vala az élet, és az élet vala az emberek világossága. És a világosság a sötétségben fénylik; de a sötétség nem fogadta be azt. János 1:1–5.

A Biblia Isten „Igéje”, amely éppúgy Krisztus istenségének és emberségének egyesülését jelképezi. A Biblia az Ó- és Újszövetség két tanuját ábrázolja, akik egyben Mózes és Illés is a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében.

„A két tanúról a próféta továbbá ezt jelenti ki: »Ez a föld Istene előtt álló két olajfa és a két gyertyatartó.« »Lábam előtt mécses a te igéd – mondja a zsoltáríró –, és ösvényem világossága.« Jelenések 11:4; Zsoltárok 119:105. A két tanú az Ó- és Újszövetség Szentírását jelképezi.” A nagy küzdelem, 267.

A két tanú a két olajfa, a két gyertyatartó, valamint az Ó- és Újszövetség, amelyet a bekezdés így jelöl: „A te igéd.” A „Jézus Krisztus kinyilatkoztatása”, amelyet Júda törzsének Oroszlánja közvetlenül a kegyelmi idő lezárulása előtt nyit fel, „az ismeret végső növekedése”, amely próbára teszi azokat, akik jelöltek arra, hogy a száznegyvennégyezer közül valók legyenek. „Az ismeret végső növekedése” egyúttal az éjféli kiáltás üzenete is a tíz szűz példázatában.

„Ekkor megszólaltam, és ezt mondtam neki: Micsoda ez a két olajfa a gyertyatartó jobb oldalán és annak bal oldalán? Majd ismét megszólaltam, és ezt mondtam neki: Micsoda ez a két olajág, amelyek a két aranycsővön keresztül kiöntik magukból az aranyolajat? Ő pedig felelt nekem, és ezt mondta: Nem tudod, mik ezek? Én pedig azt mondtam: Nem, uram. Akkor ezt mondta: Ezek az olajjal felkentek ketten, akik az egész föld Ura mellett állnak. Zakariás 4:11–14. Ezek kiürítik magukat az aranyedényekbe, amelyek Isten élő követeinek szívét jelképezik, akik az Úr Igéjét intésekben és esedezésekben viszik a néphez. Magának az Igének olyannak kell lennie, amint azt jelképezi az aranyolaj, amely az egész föld Ura mellett álló két olajfából árad. Ez a Szentlélekkel és tűzzel való keresztség. Ez megnyitja a hitetlenek lelkét a meggyőződés előtt. A lélek szükségleteit egyedül Isten Szentlelkének munkája elégítheti meg. Az ember önmagától semmit sem tehet, hogy kielégítse a szív vágyódásait és betöltse törekvéseit.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 4. kötet, 1180.

Isten Igéje egyszerre a Biblia és Krisztus, és a Biblia valamint Krisztus két tanút jelképeznek, miként a száznegyvennégyezer is. A két tanú viszont az istenség és az emberiség egyesülését jelképezi. Ugyancsak belső és külső prófétai történelmeket jelképeznek. Tanúkként bizonyítékát adták annak, hogy az istenség az emberiséggel egyesülve nem vétkezik. Az istenség és az emberiség közötti kapcsolatot is jelképezik. Legyen az létra, vezeték, csövek, angyalok vagy Isten és ember közötti összeköttetés bármely más jelképe, az emberhez közvetített üzenet mindig élet vagy halál.

„A felkentek, akik az egész föld Urának oldalán állnak, azt a tisztséget töltik be, amely egykor Sátánnak adatott mint oltalmazó kerubnak. A szent lények által, akik trónját körülveszik, az Úr állandó összeköttetést tart fenn a föld lakóival. Az aranyolaj azt a kegyelmet jelképezi, amellyel Isten táplálja a hívők lámpásait, hogy ne pislákoljanak és ki ne aludjanak. Ha ez a szent olaj nem áradna a mennyből Isten Lelkének üzeneteiben, a gonoszság erői teljesen uralmuk alá hajtánák az embereket.

„Istent meggyalázzuk, amikor nem fogadjuk el azokat a közléseket, amelyeket ő küld nekünk. Így visszautasítjuk az aranyolajat, amelyet lelkünkbe akarna önteni, hogy továbbadassék azoknak, akik sötétségben vannak. Amikor felhangzik a kiáltás: »Ímé, jön a vőlegény; menjetek ki elébe«, azok, akik nem fogadták be a szent olajat, akik nem ápták szívükben Krisztus kegyelmét, a balga szüzekhez hasonlóan azt fogják találni, hogy nincsenek készen Uruk fogadására. Önmagukban nincs hatalmuk arra, hogy az olajat megszerezzék, és életük romba dől. De ha Isten Szentlelkét kérjük, ha úgy esedezünk, mint Mózes: »Mutasd meg nekem a te dicsőségedet«, Isten szeretete kitölteti a szívünkbe. Az aranycsöveken át az aranyolaj közöltetik velünk. »Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkemmél, azt mondja a Seregeknek Ura.« Az Igazság Napjának ragyogó sugarait befogadva Isten gyermekei világítanak mint világosságok a világban.” Review and Herald, 1897. július 20.

A Szentlélek kitöltése azon belső és külső történelmi folyamatok idején következik be, amelyeket Dániel könyve és a Jelenések 11:11 jelöl meg. Dániel könyve tizenegyedik fejezetének tizenegyedik és tizenkettedik versében „legalább” négy prófétai szereplő jelenik meg, akiket azonosítani kell. A tizenharmadiktól a tizenötödik versig terjedő szakaszban szintén négy olyan szereplő van, akiket azonosítani kell, és a tizenhatodik versben is négy. Jelenleg éppen ebben a történelmi korszakban élünk, ezért nekünk, mint a prófécia tanulmányozóinak, kötelességünk tisztázni, kik a tizenegyedik-től a tizenhatodik versig terjedő szakasz jelképes szereplői, mert egy olyan prófétai vonalat képviselnek, amely ugyanazon fejezet negyvenedik versének rejtett történelmét fedi le.

Ugyancsak helyénvalónak tűnik azonosítani azokat a személyeket, akiket a negyvenedik vers történelme jelképez, amely 1989 óta táru fel.

Ő pedig ezt mondta: Menj el, Dániel, mert e szavak el vannak rejtve és le vannak pecsételve a vég idejéig. Sokan megtisztulnak, megfiherednek és megpróbáltatnak; de a gonoszok gonoszul cselekszenek; és a gonoszok közül senki sem érti meg, az értelmesek pedig megértik. Dániel 12:9, 10.

A negyvenedik vers a vég idején, 1798-ban kezdődik, amikor a francia Napóleon fogságba vitte a pápát. Napóleon igazolása az 1797-ben megszegett torentinói szerződésen alapult. Napóleon és a pápa küzdelmét korábban már előképezte az a történelmi eseménysor, amely Dániel könyve tizenegyedik fejezete hatodik és hetedik versének teljesedését valósította meg. A megszegett házassági szövetség és az északi király veresége a déli király által a hatodik és hetedik versek teljesedéseként megismétlődött az 1798-as történelemben, és ezzel Isten Igéjének a hatodik és hetedik versekben adott jövendölését, valamint e versek teljesedését képviselik a háború kezdetén Ptolemaiosz Philadelphosz, Egyiptom második királya, és Antiokhosz Theosz, Szíria harmadik

királya között. Ptolemaiosz a déli királyt, Antiokhosz pedig az északi királyt jelképezte.

Az igeversek jövőndölése, egybevetve e jövőndölés beteljesedésével Ptolemaiosz és Antiokhosz történetében — amely viszont előképezte Napóleon és a pápa 1798-as történetét — három olyan vonalat ad, amelyek a tizenegyedik és tizenkettedik versben Putyin és Zelenszkij történetét előképezik. Ezért annak megértése, hogy a vég ideje 1798-ban Napóleon és a pápa történetét jelképezi, nem teljes, ha ott véget ér. Meg kell értenünk, mit jövőndöl a hatodik és hetedik vers Napóleonról és a pápáról, és azt is, mit tanít ugyanarról az időszakról Ptolemaiosz és Antiokhosz története. Amikor megértjük az igazság e vonalait, akkor megérthetjük, hogy azok a korábbi történelmi beteljesedések a negyvenedik vers kezdeti történetét azonosítják, és ezáltal a negyvenedik vers végét is azonosítják, amikor Putyin, akit Napóleon és Ptolemaiosz előképezett — Putyin, akiről a hatodik és hetedik vers jövőndölt — beteljesíti a tizenegyedik és tizenkettedik verseket.

Fontos megfigyelés a sárkány és a fenevad közötti prófétai kapcsolatra vonatkozóan — amiként János azonosítaná őket, vagy amiként Dániel „a mindennapi” és „a pusztító utálatosság” kifejezésekkel ábrázolná őket —, hogy prófétai értelemben nagyon hasonlóak. János így fogalmaz.

És imádták a sárkányt, amely hatalmat adott a fenevadnak; és imádták a fenevadat, mondván: Ki hasonló e fenevadhoz? ki képes harcolni ellene? Jelenések 13:4.

A sárkány imádása annyi, mint a fenevad imádása, mert mindkettő a pogányság vallását jelképezi. Jánoshoz hasonlóan Dániel is Dániel könyve nyolcadik fejezete kilencedik–tizenkettedik verseiben szereplő „kis szarvat” használja mind a pogány, mind a pápai Róma jelképezésére, jóllehet világosan különbséget tesz a kettő között azáltal, hogy a pogány Róma kis szarvát himnemben, a pápai Róma kis szarvát pedig nőnemben azonosítja. A hetedik fejezetben Dániel a pogány Rómát úgy azonosítja, mint amely az előtte volt királyságoktól „különböző”, és Dániel továbbá azt is azonosítja, hogy a pápai Róma szintén „különböző” volt. Róma, akár pogány, akár pápai, különböző. A Róma férfi jelképe, amely a pogány Rómát ábrázolja, Akháb és Heródes által nyer megerősítést. Mindketten a pápaság jelképeivel kötöttek házasságot. Az asszony az egyházi mesterkedés, a férfi pedig az állami mesterkedés, ezért prófétai szinten, amikor Isten Igéje arról szól, hogy a férfi és az asszony egy testté lesznek, azt az igazságot erősíti meg, hogy a pogány Róma és a pápai Róma prófétai értelemben nagyon hasonlóak, mert egy test.

Franciaországnak a pápasághoz való viszonya 1798-ban előképezi az Egyesült Államoknak a pápasággal való viszonyát akkor, amikor a tíz király tűzzel égeti meg Rómát, és megeszi annak húsát.

És a tíz szarv, amelyeket láttál a fenevadon, meggyűlölik a paráznát, és pusztává és mezítelenné teszik őt, és megeszik az ő húsát, és tűzzel égetik meg őt. Jelenések 17:16.

Franciaországnak a pápasághoz való viszonya, amikor 538-ban hatalomra emelte a pápaságot, előképezi az Egyesült Államok munkáját a pápaság halálos sebének begyógyításában a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény idején.

És láttam egy másik fenevadat feljönni a földből; és két szarva vala, a bárányéhoz hasonló, de úgy szóla, mint a sárkány. És gyakorolja az első fenevad minden hatalmát annak színe előtt, és azt cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat, amelynek halálos sebe meggyógyult. És nagy jeleket tesz, annyira, hogy tüzet is hoz alá az égből a földre az emberek szeme láttára, és elhiteti a föld lakosait azokkal a csodákkal, amelyeket hatalmában állott megtenni a fenevad színe előtt; mondván a föld lakosainak, hogy készítsenek képet a fenevadnak, amely fegyver által megsebesítettet, de életben maradt. Jelenések 13:11–14.

A „vég ideje” 1798-ban, a negyvenedik vers beteljesedéseként, azt azonosítja, hogy az északi király lelki megfelelőjét eltávolítja a déli király lelki megfelelője. Ez a prófétai történelem a pápai uralom ezerkétszázhatvan évének záró történelme, és ezért e prófétai történelem kezdetének prófétai jellemzői a végén is megjelennek. 538-ban a bibliai prófécia negyedik országa átadta helyét a bibliai prófécia ötödik országának, és 1798-ban a bibliai prófécia ötödik országa átadta helyét a bibliai prófécia hatodik országának.

Az 538 egyben a Leviticus huszonhat „hétsszeres” átkának egyik középső útjelzője is, amely Izrael északi királysága ellen szólt, és Kr. e. 723-ban kezdődött, amikor Assíria Efraimot fogságba vitte. Ennélfogva 1798 nemcsak az 538-hoz tartozó prófétai jegyekkel rendelkezik, hanem a Kr. e. 723-éival is. Kr. e. 723-ban Izrael tíz törzset Assíria döntötte meg, és ezerkétszázhatvan évvel később, 538-ban a pogány Rómát döntötte meg a pápai Róma, amelyet viszont Franciaország döntött meg 1798-ban, a „hétsszeres” végén.

1798-ban Franciaország, a dél királya, letaszította a pápaságot a trónról. 538-ban Franciaország, a pogány Róma tíz királyságra való széthullásának elsődleges jelképe, trónra emelte a pápaságot. A vasárnapi törvény idején az Egyesült Államok megismétli Franciaország 538-ban betöltött szerepét, és amikor a tíz király tűzzel égeti meg a pápaságot, és annak húsát eszi, az Egyesült Államok megismétli Franciaország 1798-ban betöltött szerepét.

Az Izrael északi és déli királysága ellen kimondott „hétsszeres” ítéletet az észak felől feljövő királyságok hajtották végre.

Izrael elszéledt juh; oroszlánok üzték el őt: először Assíria királya emésztette meg őt; végül pedig ez a babiloni király, Nabukodonozor törte össze csontjait. Jeremiás 50:17.

Assíria észak felől jött, és Kr. e. 723-ban meghódította a tíz törzset, Babilon pedig Kr. e. 677-ben fogságba vitte Júdát. Jóllehet Izrael Júdához viszonyítva az északi királyság volt, mindazonáltal mindkét királyságot észak felől érkező ellenségek hódították meg, így mind Izrael, mind Júda déli királyságnak számított ahhoz az ellenséghez viszonyítva, amely fogságba vitte őket. Kr. e. 723 az északi király által meghódított déli, tízszeres királyságot jelképezi. 538 a pogányságból a pápaságba való átmenetet jelképezi, és egyúttal azt is, hogy egy északi királyság meghódít egy tízszeres királyságot. 1798 azt jelképezi, hogy egy északi király vereséget szenved egy déli királytól, aki egy tízszeres királyságot képvisel.

És ugyanabban az órában nagy földindulás támadt, és a város tizedrésze leomlott, és a földindulásban hétezer ember öletett meg; a maradék pedig megrémült, és dicsőséget adott a menny Istenének. Jelenések 11:13.

Az 538-cal összefüggő átmeneti időszak, amikor Róma pogányból pápai jellegűvé változott, egyúttal Dániel nyolcadik fejezetében a hímneműről a nőneműre való váltás is, amely jelképesen az államügyektől az egyházügyek felé való elmozdulást jelenti. A „hét idő” próféciaja a „ság” aláírását viseli, mivel az első betű (Kr. e. 723) a héber ábécé huszonkettedik és utolsó betűjét (1798) szemlélteti, míg a tizenharmadik és középső betű a lázadást jelképezi (538). Dániel azonosítja, hogy az a „törvényszegés”, amelyet a „pusztító törvényszegés” kifejezés jelképez, az egyház és az állam egyesülése volt, olyan viszonyban, amelyben az egyház uralta a kapcsolatot. Ez a „törvényszegés” az 538-as évet jelképezi, amely a három elsődleges határjel közül a középső, és képletesen a tizenharmadik betű a hét idő időszakában, amely Izráel tíz északi törzse ellen szólt.

1798-ban, „a vég idején”, amint azt Dániel könyve tizenegyedik fejezetének negyvenedik verse bemutatja, az ateista Franciaország, a dél királya halálos sebet ejtett a pápaságon, az észak királyán. 1989-ben a pápaság visszavágott a dél ateista királyának, aki akkorra a Szovjetunióvá lett. A visszavágás magában foglalt egy titkos szövetséget az Egyesült Államok és a Vatikán között. A Szovjetunió 1989-ben bekövetkezett elsőprése véget vet a negyvenedik vers írott prófétai üzenetének, a következő vers pedig, a negyvenegyedik vers, az Egyesült Államokban bevezetendő vasárnaptörvényt jelképezi. Ennélfogva a Szovjetunió 1989-es összeomlásától a következő versben szereplő vasárnaptörvényig a negyvenedik vers rejtett történelmében élünk.

A negyvenedik vers azzal kezdődik, hogy 1798-ban azonosítja a dél királyát és az észak királyát, majd 1989-ben a dél királyát és az észak királyát, valamint egy harmadik hatalmat is, amelyet a szekerek, a hajók és a lovasok jelképeznek.

És a vég idején összecsap vele a dél királya; és az északi király úgy tör rá, mint a forgósél, szekerekkel, lovasokkal és sok hajóval; és betör az országokba, elárasztja azokat, és átvonul rajtuk. Dániel 11:40.

Az „idő végén”, 1798-ban Napóleon egy szó szerinti tábornoka behatolt a Vatikánba, és szó szerint foglyul ejtette a pápát, majd bebörtönözte. 1989-ben bekövetkezett az 1798-ért való visszatérés. 1798 és 1989 között a történelemben prófétai átmenetek mentek végbe, amelyeket fontos megjegyezni. Az ateista Franciaország, a dél királya az 1798-as időszakban, a dél első lelki királya volt, és Putyin Oroszországa rendeltetett arra, hogy annak utolsója legyen. Franciaország a Jelenések könyve 11. fejezetében van azonosítva, amelyet White testvérő közvetlenül ateista Franciaországgal azonosít. A két jelkép egyike, amelyek Franciaországot azonosítják a 11. fejezetben, Egyiptom, amelyet White testvérő az ateizmus jelképének azonosít. A fejezetben a fenevad, amely a mélységből emelkedik fel, az az ateizmus volt, amely abban az időszakban lépett be a történelembe.

Az ateizmus Franciaországgal, az 1798 körüli időszakban lép be a történelembe, és 1989-re az ateizmus lelki királyává a Szovjetunió válik. A Szovjetunió 1989-ben bekövetkező elsőprése, II. János Pál pápa és Ronald Reagan titkos szövetségének beteljesedéseként, Dániel könyve tizenegyedik fejezetének tizedik versében előképezve volt, és a tizedik vers második tanúbizonysága Ézsaiásnak Izráel északi és déli királysága ellen szóló, kétezer-ötszázhusz éves két átokról szóló szakaszában található, amint azt a hetedik-től a tizenegyedik fejezetek mutatják.

Ezért 1989 az utolsó napok prófétai talányainak megfejtéséhez viszonyítási ponttá válik. Ekkor nyitott fel a negyvenedik vers. Most már felismerhető, hogy a negyvenedik vers 1798-ban kezdődik, és a negyvenegyedik vers vasárnaptörvényével ér véget.

A vasárnaptörvény idején az Egyesült Államok úgy szól majd, mint a sárkány, és uralmát a bibliai prófécia hatodik királyságaként fejezi be. Uralkodásának ideje 1798-ban kezdődött, amikor az ötödik királyság halálos sebet kapott. 1798-ban az Egyesült Államok elfogadta az Idegen- és Lázítási Törvényeket, így módon már a kezdet kezdetén előképezve a hatodik királyság végét. Ezért a negyvenedik vers az Egyesült Államok története mint a bibliai prófécia hatodik királysága.

1798 a héber ábécé első betűje, a vasárnaptörvény a héber ábécé huszonkettedik és utolsó betűje, 1989 pedig a középen álló útjelző, amely a tizenhármassal és a héber ábécé tizenharmadik betűjével jelképezett lázadást ábrázolja. 1989 Reagan titkos szövetségének lázadását jelképezi a bibliai prófécia antikrisztusával. 1989 bevezeti az utolsó nyolc elnök közül az elsőt, akik az Alkotmány elleni fokozódó lázadás időszakában uralkodnak. 1989 megkezdett egy vizsgálati folyamatot a Hetednapi Adventisták között, amelynek célja a tisztelők két osztályának létrehozása. A hűségesek vannak kevesen, a hűtlenek vannak sokan. 1989 a negyvenedik vers középső útjelzőjét jelképezi, és a tizenharmadik betű által szimbolizált lázadást ábrázolja. A negyvenedik vers az „igazság” aláírását viseli.

A negyvenedik versben az észak és a dél királyai szerepelnek, akik a vers végén megjelenő történelemben mások. Továbbá szerepel benne az Egyesült Államok is, amely János szerint az a hamis próféta, aki a sárkánnyal és a fenevaddal együtt munkálkodik azon, hogy a világot Armageddonhoz vezesse. A negyvenedik versben a dél királya a sárkány, az észak királya a fenevad; a szekerek, hajók és lovasok pedig a hamis próféta. A negyvenedik vers 1989-ben történt beteljesedése fontos prófétai ismérvvé válik a tizenegyedikről a tizenötödikig terjedő versek megértéséhez. Ha 1989 tekintetében nincs igazad, akkor logikailag sem lehet igazad a ma zajló történelemmel kapcsolatban.

1989-től a vasárnaptörvényig a pápaság három helyettesítő háborúja jelenik meg a tizedik verstől a tizenötödikig. Ezeket a verseket egyetlen összefüggő történetként kell szemlélni, mert ugyanaz az „Antiochus Magnus” található meg a tizedik verstől a tizenötödikig terjedő versek történelmi beteljesedésében ábrázolt három ütközetben.

Mindhárom ütközet egyetlen prófétai vonal, mert Antiochus Magnus mindhárom ütközetben jelen volt. A tizedik vers és Ézsaiás 8:8 két tanúként szolgálnak a negyvenedik vers 1989-ben bekövetkezett beteljesedésére. A negyvenedik vers a hivatkozási pont a tizedik versben és Ézsaiás 8:8-ban. A „szekerek, hajók és lovasok” a Jelenések könyve tizenharmadik fejezetében szereplő földi fenevad két szarvát jelképezik. A vég idején, amikor az Egyesült Államok „úgy szól, mint a sárkány”, a két szarv többé nem a republikanizmus és a protestantizmus. Abban az időben az úgynevezett protestánsok egyesülni fognak a katolicizmussal, és az alkotmányos köztársaság diktatúrává fog változni. Abban az időszakban a földi fenevad két szarva a gazdasági és katonai erő lesz. A Jelenések könyve tizenharmadik fejezetében az Egyesült Államok arra kényszeríti a világot, hogy elfogadja a fenevad bélyegét, hogy adhasson és vehessen, valamint a halál

fenyegetése alatt is. Ez a két szarv Dániel „hajói”, amelyek a gazdasági hatalmat jelképezik, valamint az ő „lovasai és szekerei”, amelyek a katonai erőt jelképezik.

1989 megállapítja, hogy amikor a Raphia és Panium csatáinak történelmi beteljesedését a tizenegyedikről a tizenötödik versig terjedő szakaszra alkalmazzuk, ugyanazt a prófétai módszert kell alkalmazni, amelyet 1989 és a Szovjetunió összeomlásának megértésére használtak, mert Antiokhosz Magnus mindhárom, a tizediktől a tizenötödik versig ábrázolt csatában képviselve volt. Antiokhosz a szekerek, a hajók és a lovasok hatalmát jelképezi, aki 1989-ben Ronald Reagan volt, a nyolc elnök közül az első, akik közül az utolsó egyúttal a hatodik is volt, és most a hetedik közül való nyolcadik.

Ézsaiás huszonharmadik fejezete szerint a pápai hatalom (a parázna, aki paráznaságot űz a föld királyaival) rejtve maradna az Egyesült Államok uralma idején, mint a bibliai prófécia hatodik királysága alatt. 1989-ben az Egyesült Államok, amelyet Antiochus Magnus jelképezett, a pápaság helyettes hatalma volt az ateizmus fenevéda elleni hadviselésében, amely 1798-ban halálos sebet ejtett rajta.

A tizediktől a tizenötödik versig terjedő szakasz három csatája az északi király és a déli király—az ateizmus király—közötti hadviselést jelképezi; az északi király, mint Tírus rejtett parázna asszonya, helyettes hatalmakat alkalmaz, miközben hatalmának helyreállítása és a déli király legyőzése felé halad. A tíztől tizenötig terjedő versek három csatájának történelmi beteljesedései arra tanítanak bennünket, hogy az első és az utolsó csatában Antiochus Magnus győzött, a középső csatát azonban elveszítette. Az 1989-es Ronald Reagan-évek prófétikus jellemzőinek, II. János Pál pápával és a Szovjetunió összeomlásával együtt, meglesz a megfelelője a három csata közül az utolsóban, mert ezek azok a versek, amelyek közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtt pecsételtetnek fel. Miként a negyvenedik vers 1798-ban, majd ismét 1989-ben felpecsételtetett, úgy e vers az utolsó időben is felpecsételtetett, 2023 júliusától kezdődően.

Jézus Krisztus kijelentése közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtt felnyitattik, és magában foglalja azt a legfőbb igazságot, hogy Jézus az első és az utolsó, és ennél fogva a véget mindig a kezdettel szemlélteti. A kegyelemidő az adventizmus számára a vasárnaptörvénynél zárul le, és közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtt Jézus Krisztus kijelentése felnyitattik. Az az üzenet, amely a vasárnaptörvény zárt ajtajánál zárul le, az Éjféli Kiáltás üzenete, amely a millerita történelemben 1844. október 22-ének zárt ajtajához vezetett. Az 1798-as felnyitás a negyvenedik vers elején, amely egyben az Egyesült Államok kezdetét is jelenti mint a bibliai prófécia hatodik királyságáét, előképe volt az 1989-es felnyitásnak a negyvenedik vers közepén, valamint az Egyesült Államok fokozatos végének kezdetének. Az 1798-as felnyitás, amely 1989 előképe volt, két tanút képvisel az Éjféli Kiáltás üzenetének 2023-as felnyítására. Ez a vonal a maga három jelzőpontjával — 1798, 1989 és 2023 — azonosítja a tíz szűz megtisztításának belső munkáját és a bibliai prófécia hatodik királyságának külső vonalát.

A tizenegyedik versben bemutatott ütközet, amely Raphia csatájában teljesedett be, amikor Antiochust Ptolemaiosz legyőzte, a pápai helyettesítő hatalom vereségét jelképezi, amely e jelenlegi küzdelemben Ukrajna nácijaiban testesül meg, akik szövetségben állnak a

Nyugat-európai globalista nemzetekkel, amelyek az EU-t és a NATO-t alkotják, és teljes összhangban vannak az Egyesült Nemzetek Szervezetének politikai és gazdasági globalistáival. Ha Antiochus Magnus mindhárom csatában jelen volt, és a déli királlyal szemben a pápai helyettesítő hatalmat jelképezi, miként lehetne ez 1989-ben az Egyesült Államok, aztán az ukránok, amint azt Raphia csatája előképezi, majd Panium csatájánál ismét az Egyesült Államok? A tizedik vers a kulcsa a tizenegyedikről a tizenötödikig terjedő verseknek, mert 1989-ben bekövetkezett teljesevé válása szemlélteti a három helyettesítő háború közül az első prófétai jellemzőit. Mi a prófétai indoklása annak, hogy Antiochust a pápai helyettesítő hatalommal azonosítják, miközben az Egyesült Államokat nem alkalmazzák mindhárom csatára?

Az ukrán háború történetében, amelyet a Raphia melletti csata előképezett, az Egyesült Államok Ukrajna náciáját használta fel helyettesítő hatalomként, éppen abban a történelmi folyamatban, amelyben a pápaság képmását alakítják ki — annak a hatalomnak a képmását, amely mindig és kizárólag helyettesítő hatalmakat használ fel piszkos munkájának elvégzésére.

A tizedik versről a tizenötödikig terjedő szakaszban szereplő helyettes hatalmak kérdésének megválaszolása magában foglalja Antiochus jellemzőinek prófétai tanulmányozását mint jelképet. A diadokhosz háborúk Kr. e. 323–281 között lezajlott konfliktusok sorozata voltak a diadokhoszok (görögül: „utódok”) között, vagyis Nagy Sándor tábornokai és utódai között, akik Kr. e. 323-ban bekövetkezett halála után hatalmas birodalma fölötti uralomért harcoltak. Az első Antiochus I. Sótér Antiochus volt, I. Nikatör Szeleukosz fia, aki Nagy Sándor egyik diadokhosza (utóda) volt, és megalapította a Szeleukida Birodalmat.

Az Antiochus név úgy érthető, mint aki valaki helyén áll, hogy őt támogassa. Antiochus Róma jelképe, és a pápai Róma az antikrisztus, amely Antiochuséhoz hasonló szimbolikával bír. Az Antiochus név a Szeleukida Birodalom alapítójának fiát jelölte, és ebben az értelemben Antiochus apja helyén állt, annak képviselőjeként állt. White testvér mind Sátánt, mind a pápát antikrisztusként azonosítja, és kijelenti, hogy a pápa Sátán földi képviselője. A név a Szeleukida Birodalomban kiemelkedő dinasztikus névvé vált, részben I. Sótér Antiochushoz és Antiochia városához fűződő kapcsolata miatt, amelyet either I. Szeleukosz apjáról vagy fiáról neveztek el. A pápa Sátán helyettese, és jelképesen az Antiochus név egy helyettest képvisel az ő atyja számára, aki az északi királyság alapítója volt, és annak fővárosát Babilonban helyezte el.

Nagy Sándor Kr. e. 323-ban bekövetkezett halála után birodalma a diadokhoszok (utódok) között töredezett szét. A babilóni felosztáskor (Kr. e. 323) Szeleukoszt kezdetben a társlovas-ság parancsnokává (tekintélyes katonai tisztségre) nevezték ki Perdikkasz alatt, aki Nagy Sándor birodalmának régense volt. Kr. e. 321-re Szeleukoszt Babilónia szatrapájává (kormányzójává) nevezték ki a triparadeisoszi felosztás során, Perdikkasz halálát és a diadokhoszok közötti további tárgyalásokat követően. Kr. e. 316-ban I. Antigonosz Monophthalmosz, egy másik diadokhosz, Antigonosz növekvő hatalma miatt Babilonból menekülésre kényszerítette Szeleukoszt. Szeleukosz I. Ptolemaiosz Szótérnél keresett menedéket Egyiptomban. Kr. e. 312-ben Szeleukosz visszatért Babilonba egy Ptolemaiosz által biztosított kis sereggel. Legyőzte Antigonosz erőit, és visszafoglalta Babilont, ezzel hatalmi bázisának megalapítását jelezve. Ezt az eseményt gyakran a Szeleukida Birodalom megalapításának tekintik, és a történelmi időszámításban Kr. e. 312 a

szeleukida éra kezdetének számít.

A Szeluekusz név görög eredetű, és a selas (σέλας) szótöböl származik, amelynek jelentése: „fény”, „ragyogás” vagy „láng”. A név a ragyogásra vagy megvilágosításra utal, ami illik egy olyan kiemelkedő alakhoz, mint I. Nikatör Szeleukosz, a Szeleukida Birodalom alapítója, és aki előképe annak az atyának, aki a mennyben fényhordozó volt.

„Hogy világi nyereségeket és tisztségeket biztosítson magának, az egyház arra indíttatott, hogy a föld nagyjainak kegyét és támogatását keresse; s mivel ekképpen elvetette Krisztust, arra vétetett rá, hogy hűséget fogadjon Sátán képviselőjének — Róma püspökének.” A nagy küzdelem, 50.

Antiochus Magnus a pápai hatalom helyettesét jelképezi, miként a pápa a Sátán helyettesét képviseli. Antiochus szimbolikája lehetővé teszi a különböző helyettesítő hatalmakat, ahogyan sok pápa is volt. Reagan 1989 helyettesítője volt, Ukrajna 2014-ben az Egyesült Államok helyettesítőjévé lett, Trump pedig a Paniumi csatában a helyettesítő. Reagan volt az első, Trump az utolsó, Zelenszkij pedig a középén levő lázadás.